

Rapport nr. 29/89

Gutulia nasjonalpark. Botaniske undersøkelser i Gutulia nasjonalpark 1988

av Oddmund Wold

NB: Dette er et skannet og OCR-behandlet dokument.
Teksten er derfor ikke korrekturlest og rettet.
Det er bildet av teksten som er korrekt, ikke den kopierbare
teksten.

F O R O R D

Gutulia nasjonalpark ble opprettet 20. desember 1968. I forbindelse med opprettelsen av nasjonalparken og utgivelsen av boka om Gutulia og Femundsmarka nasjonalparker ble det foretatt registreringer av plante- og dyrelivet og av skoglige forhold.

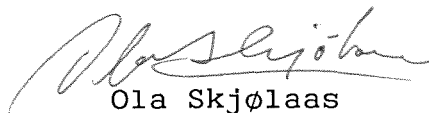
I 1986 foreslo Statens naturvernråd en utvidelse av Gutulia nasjonalpark. For å få en oversikt over forholdene i nasjonalparken 20 år etter opprettelsen og for å få et faglig grunnlag for å vurdere utvidelsesforslaget, tok fylkesmannens miljøvernnavdeling i 1988 initiativet til en botanisk, forstlig og zoologisk registrering i nasjonalparken og tilstøtende områder.

Den botaniske registreringen ble utført av cand. real. Oddmund Wold, som har forfattet denne rapporten som gir en grundig beskrivelse av de botaniske forholdene i Gutulia nasjonalpark i dag. Vurderinger og synspunkter som kommer fram i rapporten står for forfatterens regning.

Resultatet av den forstlige registreringen er tidligere publisert som nr. 23 i denne serien, mens resultatet av den zoologiske registreringen vil bli publisert i en senere rapport i serien.

Prosjektet er finansiert med midler som er tildelt av Miljøverndepartementet over statsbudsjettets kap. 1406 post 21.

Hamar, 28. april 1989

Ola Skjølaas
fylkesmiljøvernsjef

Hans Chr. Gjerlaug
naturverninspektør

INNHOOLD

	s.
1. INNLEDNING.....	1
2. UNDERSØKELSESOMRADET.....	2
3. MATERIALE OG METODER.....	6
4. VEGETASJONSKARTLEGGING.....	
5. VEGETASJONSBESKRIVELSE.....	
5.1. Skogvegetasjon.....	9
5.1.1. Lavskog, lav-furu-type (A1a).....	9
5.1.2. Tyttebærskog, tyttebærtype (A2a).....	9
5.1.3. Røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (A3a).....	10
5.1.4. Røsslyng-blokkebærskog, fjellskog-type (A3c)....	11
5.1.5. Blåbærskog, blåbær-fjellkrekling-type (A4c).....	12
5.1.6. Blåbærskog, blåbærtype (A4a).....	12
5.1.7. Småbregneskog, småbregne-låglandstype (A5a) og lågurtskog (B1).....	13
5.2. Myrvegetasjon.....	13
5.2.1. Ombrotrof myrvegetasjon (J).....	14
5.2.2. Fattig myrvegetasjon (K).....	14
5.2.3. Intermediær myrvegetasjon (L) og rik myr- vegetasjon (M).....	14
5.3. Vasskantvegetasjon.....	15
5.3.1. Kortsuddstrand (O1) og elvesnelle-starr- sump (O3).....	15
5.4. Fjellvegetasjon.....	15
5.4.1. Greplyng-lav/moserabb (R1).....	15
5.4.2. Dvergbjørk-fjellkreklingrabb, reinlavtype (R2b). 16	16
5.4.3. Alpin røsslynghei.....	16
5.4.4. Dvergbjørk/vierhei, fattig type (S2a).....	17
5.4.5. Grassnøleie, finnskjegg-type (T1a).....	17
5.5. Andre vegetasjonstyper.....	18
5.5.1. Sterkt kulturbetinget vegetasjon.....	18
5.5.2. Vannvegetasjon.....	18
5.5.3. Gråor-vierskog/kratt, gråor-isterviertype (E3a). 18	18
6. FLORA.....	19
6.1. Artsliste.....	19
6.2. Plantegeografiske elementer.....	25
7. UTVIDELSEALTERNATIVENE.....	26
8. SAMMENDRAG. KONKLUSJON.....	29
9. LITTERATUR.....	31

Vedlegg:

VEGETASJONSKART GUTULIA NASJONALPARK 1:15000

1. INNLEDNING

Allerede i 1916 ble et område omkring Gutulia foreslått fredet. Det var i en artikkel i "Tidsskrift for skogbruk" at Oscar Hagem foreslo ca. 10 km av dette området fredet, men ikke før i 1957 ble den sentrale delen foreløpig fredet for 10 år. Den endelige opprettelsen av "Gutulia nasjonalpark" skjedde i 1969 da et 19 km stort område ble fredet (Kielland-Lund 1972).

Området ble fredet som urskogsområde, og størst interesse har knyttet seg til skogen i området. En botanisk undersøkelse av skogen er tidligere foretatt av J. Godal (1964). Kielland-Lunds undersøkelser i forbindelse med boka om nasjonalparkene i Femundsmarka (Borgos, Elven m.fl. 1972) omfatter også andre vegetasjonstyper. Beskrivelsen av vegetasjonen omhandler først og fremst skogen, men artslista viser at også fjell- og myrvegetasjonen er undersøkt.

Da det nå er foreslått å utvide nasjonalparken mot nordvest (fig. 2), ble det aktuelt å foreta en ny undersøkelse av flora og vegetasjon i nasjonalparken og i det aktuelle utvidelsesområdet. Det er nå lagt mere vekt på fjell- og myrvegetasjonen siden skogvegetasjonen er grundigere behandlet ellers (Godal 1964, Kielland-Lund 1972, Aas 1989). Øystein Aas har i 1988 foretatt en undersøkelse av skoglige forhold i Gutulia (Aas 1989).

Undersøkelsen er foretatt etter initiativ fra Fylkesmannen i Hedmark, miljøvernavdelingen, v/ naturverninspektør Hans Chr. Gjerlaug.

Feltarbeidet er utført i periodene 02.07 - 08.07 og 01.08 - 07.08. 1988. Under feltarbeidet deltok Petter Wold, Hamar. Skogskoier ble stilt til disposisjon av Femund Skogforvaltning v/ Angel Angeloff. Vertskap på Gutulisetra under feltarbeidet var Borghild og Bernt Berntsen, Sorken.

Flyfoto og kartmateriale ble stilt til disposisjon av Fylkeskartkontoret. Speilsterioskop er utlånt av miljøvernavdelingen, Hedmark.

Johan Kielland-Lund, Ås - NLH, har stilt til disposisjon upubliserte notater fra feltarbeidet i 1970 i forbindelse med boka om Gutulia nasjonalpark (Borgos, Elven m.fl. 1972). Øystein Aas, Frosta, har bidratt med en del bakgrunnstoff om skogen i Gutulia (Jfr. Aas 1989).

En del kopiering og arbeid med figurer og grunnlagskart er utført ved Hallingdal Kontorsenter, Ål.

Vegetasjonskartet er trykt ved Nye Hallingprint, Ål.

Samtlige takkes for godt samarbeid!

2. UNDERSØKELSESONRADET

Gutulia nasjonalpark er et ca. 19 km² stort område omkring Gutulivola i Engerdal kommune, Hedmark (Fig. 1). To utvidelsesalternativer som utgjør tilsammen ca 5,5 km² er også undersøkt (Fig. 2).

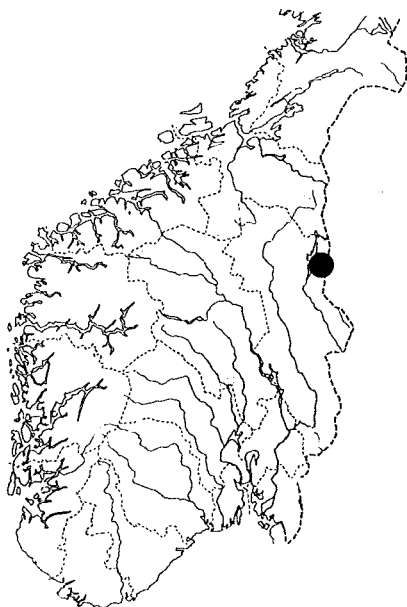

Fig. 1. Geografisk plassering av undersøkelsesområdet.

Laveste punkt i området, i sydøstre hjørnet, ligger på ca. 620 m o.h. Høyeste punktet er Gutulivola på 948 m o.h.

Området over skoggrensa, Gutulivola og Baklivola, tilhører den lavalpine regionen. Dette er områder over 800 - 900 m. Lavest går regionen på nordsiden av Gutulivola.

Den nordboreale regionen består av skogen nærmest under skoggrensa med et stort innslag av bjørk og skrinn furuskog. Fjellbjørkeskogen og øverste delen av furuskogen på sørvestsiden av Gutulivola og all skog i den nordlige del omkring Valsjøen - Baklivola og nordsida av Gutulivola må regnes til denne regionen. Nedre grense for denne regionen går der hvor de ekte alpine artene går ut og hvor bjørka spiller en helt underordnet rolle i forhold til barskogen. Dette skillet ligger på 750 - 800 m. Barskogen under denne sona i Gutulia regnes til den mellomboreale region.

Den mellomboreale regionen omfatter størstedelen av sørvestlia av Gutulivola (under ca. 800 m) og østhellinga av Gutulivola - områdene ved Linnebekken til ca. 750 m i øst.

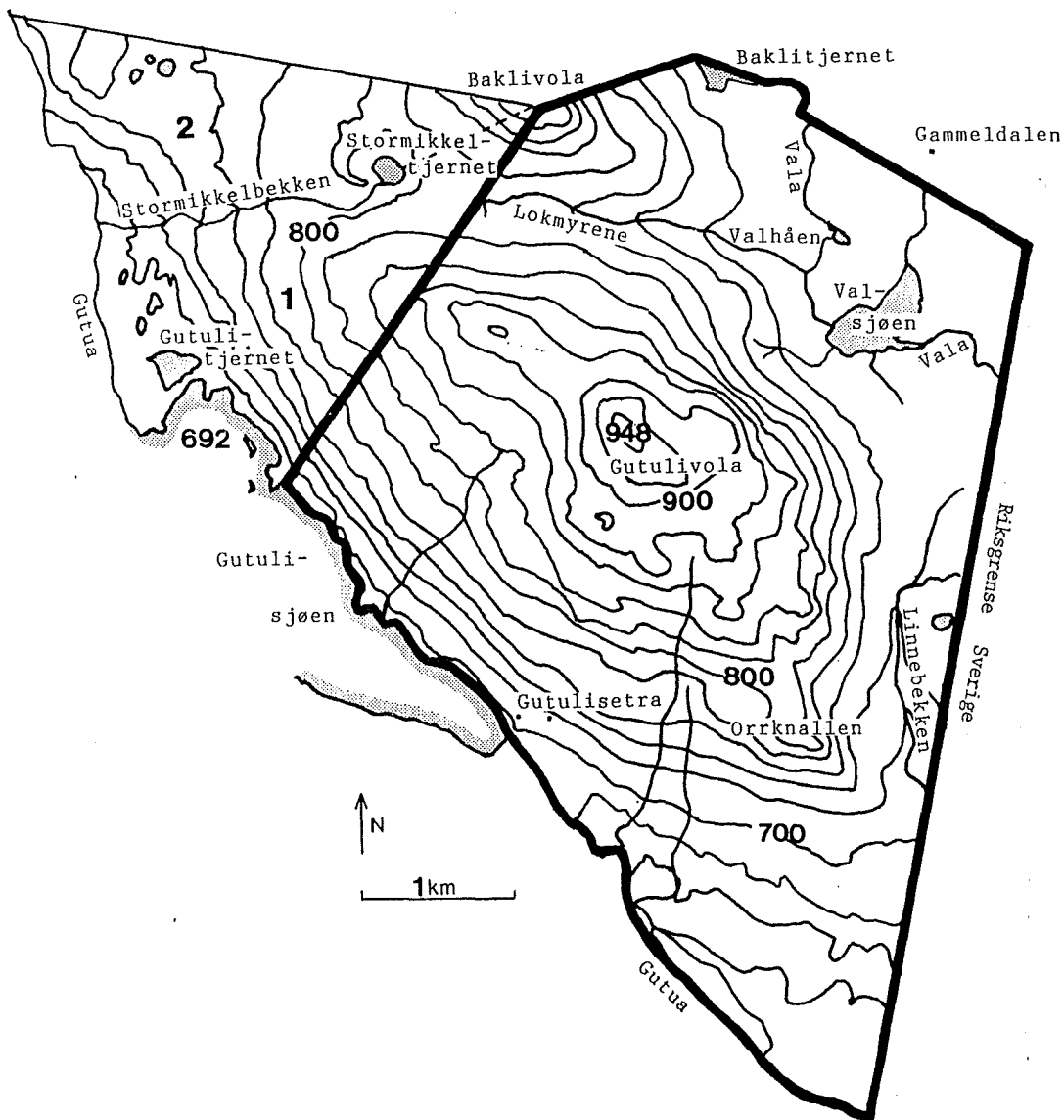

Fig. 2. Undersøkellesområdet. Utvidelsesalternativene er angitt med 1 og 2.

Berggrunnen i området er en del av Kvitvoladekket som består av sparagmitt. Berggrunnen er stort sett fattig på plantenæringsstoffer, men kalkførende glimmerskifere kan forekomme og gir rikere myrdrag og sig i liene (Nystuen & Trømborg 1972).

Løsmassene er dominert av usortert bunnmorene av varierende mektighet, og med størst mektighet i lavereliggende områder. I området Valhåen - Valsjøen, og syd for Vala finner vi et landskap preget av hauger, rygger, forsenkninger og blokkmark, antagelig et dødislandskap. Ved Gutulivollen er det lagdelt grus og sand (glasifluvialt) (Nystuen & Trømborg 1972).

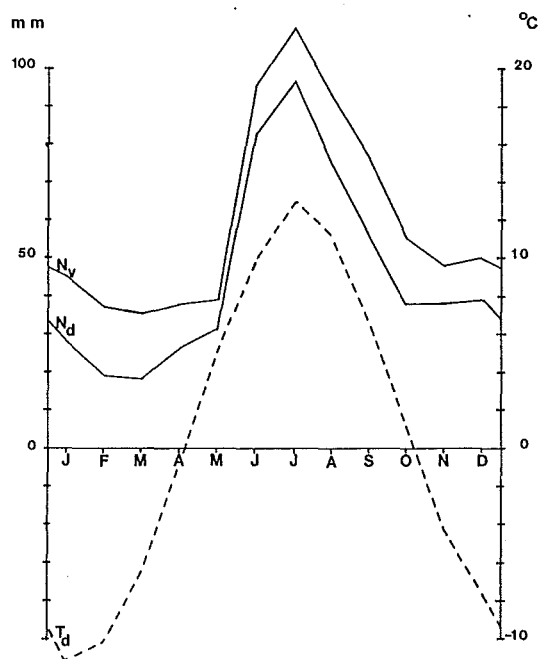

Fig. 3. Nedbørnormaler for Drevsjø (N_d) (672 m o.h.) og Valdalen (N_v) (794 m o.h.), og temperaturnormaler for Drevsjø (T_d) (675 m o.h.) (Bruun 1967, Nedbørnormaler 1985).

Temperaturnormaler for Drevsjø, og nedbørnormaler for Drevsjø og Valdalen er vist i Fig. 3. Drevsjø ligger ca. 15 km sør for nasjonalparken, Valdalen 3 - 4 km nord for nasjonalparken. Drevsjø har årsmiddel på $+0,6^{\circ}\text{C}$, og årlig nedbør er 545 mm. Årlig nedbør i Valdalen er 720 mm. Temperaturdata for Valdalen er bergnet (Laaksonen 1976 cit. Bendiksen & Halvorsen 1981). Årsmiddel for Valdalen er beregnet til ca. 0°C .

Beregnet med Conrad's kontinentalitetsindeks (Thukanen 1980) ligger klimaet på Drevsjø på overgangen mellom kontinentalt og oseanisk, klimaet i Valdalen er oseanisk (!). Martonnes humiditetsindeks (Martonne 1926) gir for Drevsjø et humid klima, for Valdalen et superhumid klima.

Vegetasjonsperioden (døgnmiddel $> +6,0^{\circ}\text{C}$) er 110 - 125 dager, kortest i høyereliggende områder.

Områdene omkring Valsjøen - Vala er et område med dårlig drenering av kaldluft og betegnes som et "frosthull" (Godal 1964, Kielland-Lund 1972).

Det har tidligere vært seterdrift i Gutulia fram til 1949 (Kielland-Lund 1972). Seterhusene på Gutulivollen er nå restaurerte, og fra 1984 har det vært beitedyr på Gutulivollen hvert

år (Evensen 1987). Beitet har satt tydeligst spor etter seg på Gutulivollen og i umiddelbar nærhet av seterhusene. I området Valsjøen - Vala sør for Gammeldalen seter bærer vegetasjonen stedvis preg av å ha vært beitet gjennom lang tid, selv om husdyrbeitet nå er opphørt. I tidligere tider har myrene blitt slått til husdyrfor (Kielland-Lund 1972).

Beitepåvirkningen fra tamrein har i dag større betydning enn husdyrbeite. Kielland-Lund (1972) nevner at store flokker av rein kan streife omkring i Gutulia. Dette var også tilfelle i 1988. Vegetasjonen bar tydelig preg av til dels betydelig reinbeite, spesielt over skoggrensa. Lavteppene på rabbene var i stor grad nedbeitet og ødelagt av tråkk, spesielt på de mest eksponerte rabbene.

Det har tidligere vært foretatt noe hogst (Kielland-Lund 1972, Aas 1989) men "urskogspreget" er allikevel beholdt i størstedelen av nasjonalparken. I sørøst er det foretatt hogst som til en viss grad har endret skogens karakter. (Forøvrig henvises til Godal (1964) og Aas (1989) med hensyn til hogstpåvirkning o.l.)

Det er påvist at Gutulia har vært utsatt for skogbrann minst fire ganger (Kielland-Lund 1972).

Som nasjonalpark er området mere attraktivt for turister, og i nærheten av setrene og i storgranrustet ved "storgrana" er slitasjen merkbar. Størstedelen av området er ellers lite påvirket av ferdsel.

3. MATERIALE OG METODER

Artslista omfatter kun høyere planter og er satt opp på grunnlag av egne observasjoner og Kielland-Lunds registreringer i forbindelse med boka om nasjonalparken (Borgos, Elven m.fl. 1972).

På grunn av tidsrammen er kryptogamene dårlig undersøkt. Noen stikkprøver er tatt og kvantitativt viktige kryptogamer er til en viss grad registrert og i det minste ført til slekt.

Vegetasjonskartet (vedlegg) er framstilt i målestokk 1:15000. Som kartgrunnlag er det benyttet ortofoto (1:10000), med unntak av den helt nordligste delen av området hvor det er benyttet en forstørring av et vanlig flyfoto. Ved utarbeidelsen av vegetasjonskartet er det også benyttet stereoskopiske flyfoto (1:20000) og et Wild ST 4 speilsteroskop.

Klassifiseringen av vegetasjonen er stort sett i tråd med "Enheter for vegetasjonskartlegging i Norge" (Fremstad & Elven 1987). Se forøvrig kap. 4 og 5.

Under feltarbeidet ble tallkoder og vegetasjonsgrenser i størst mulig grad inntegnet på ortofoto. Rentegning av kartet er senere foretatt med støtte i stereobilder.

Planter av spesiell plantegeografisk interesse er belagt og levert Botanisk Museum i Oslo.

Nomenklaturen følger Lid (1985) for karplanter, Nyholm (1954 - 1969) for bladmoser, Arnell (1956) for levermoser og Krog et al. (1980) for lav. Norske navn på moser følger Frisvoll et al. (1984).

4. VEGETASJONSKARTLEGGING

Vegetasjonen er klassifisert etter et kartleggingssystem utarbeidet av Økoforsk (Fremstad & Elven 1987). Enhetene er gjenkjent på grunnlag av fysiognomi og floristisk innhold; dominerende og karakteristiske arter.

Enhetene er kartleggingsenheter som skal dekke et gitt areal på kartet. I naturlig vegetasjon finnes mer eller mindre typiske utforminger overgangstyper, vegetasjonstyper som opptrer i mosaikk osv. Det vil innebære at et utfigurert område på vegetasjonskartet ikke vil dekke helt homogene områder som er skarpt avgrenset, slik som kartet kan gi inntrykk av, men er et resultat av større eller mindre grad av generalisering.

Vanligvis kartlegges dominerende vegetasjonstype. Hvis to eller flere vegetasjonstyper opptrer vekslende i mosaikk kan dette angis ved å bruke skråstrek mellom de ulike enhetene. (Eks.: K/J : fattig minerogen myrvegetasjon veksler med ombrotrof myrvegetasjon.) Dominerende vegetasjonstype settes først. Tilleggssymboler er benyttet for å angi de viktigste avvikene fra de typiske utformingene. Forøvrig er variasjonene innen kartleggingsenhetene kommentert i teksten (kap. 5.).

Systemet med tall/bokstaver er bygd opp slik at stor bokstav angir gruppe (eks. T = snøleivevegetasjon), tall angir enhet (T1 = gras-snøleie) og små bokstaver i tillegg angir type (T1a = Grassnøleie, finnskjeggttype). En gruppe omfatter flere enheter, og enhetene omfatter vanligvis flere typer.

Under denne kartleggingen er kartleggingsenhetene skilt ut på ulikt nivå (gruppe, enhet el. type) på grunn av varierende arealstørrelse, vanskeligheter med flyfototolkning og vegetasjonsgrenser eller usikkerhet med hensyn til hvilken type vegetasjonen skal føres til.

Noen eksempler:

- Myrvegetasjonen er ført til gruppe (J,K,L). Myrvegetasjonen veksler raskt mellom tuer/strenger, fastmatte, mjukmatte, lausbotn osv. "J" vil som regel indikere ombrogene tuer/strenger, "K" og "L" er som regel fattig og intermediær fastmattemyr, men da myrvegetasjonen ofte opptrer i mosaikk mellom flere grupper/enheter vil det by på problemer å få plass til symboler for enhet og type. Det vil dessuten bli for tidkrevende å skille ut enheter og typer i myrvegetasjon i denne sammenheng. I stedet er forekomst av mykmatte-løsbunn indikert med "m/l" på kartet.
- Alpin røsslynghei er ført til enhet (S1), men type er ikke skilt ut da det var vanskelig å avgjøre hvilken type vi har.
- Greplyng-lav/moserabb (R1) er ført til enhet. Slitasje, reinbeite og tråkk har delvis ødelagt lavdekket, noe som gjør det vanskelig å avgjøre type.

Fremstad & Elven (1987) foreslår å bruke tilleggssymboler der et annet treslag enn det som er vanlig i typen dominerer. Jeg har valgt å bruke de samme symbolene i parentes for å indikere stort innslag av andre treslag, selv om det "vanlige" treslaget dominerer.

Et eksempel:

- A4c(+) - Blåbærskog, blåbær-fjellkreklingstype. Dette er blåbærdominert bjørkeskog med innslag av spredt furu som rager over bjørkeskogen.

Rastene til de ulike enhetene (se vegetasjonskartet) er valgt slik at de skal kunne gjengi hovedtrekk i vegetasjonen. Det er her lagt vekt på fysiognomi, det vil si at all furuskog er gitt ett slag raster, all bjørkeskog er gitt et annet slag osv. Det har i et par tilfeller ført til at typer som kan føres til samme enhet (f.eks. A3a og A3c) har fått ulike raster, mens i andre tilfeller har ulike enheter og grupper fått samme slag raster (f.eks. J,K og L). Kombinasjonen av raster/tall- og bokstavsymboler vil allikevel klart angi hvilken kartleggingsenhet som er brukt på et gitt areal.

Ved denne undersøkelsen er hovedvekten lagt på høyere planter, og moser og lav er bare i mindre grad tatt med. Dette vil være en svakhet ved klassifiseringen av vegetasjonen, spesielt for kryptogamrike vegetasjonstyper som myr og rabbesamfunn.

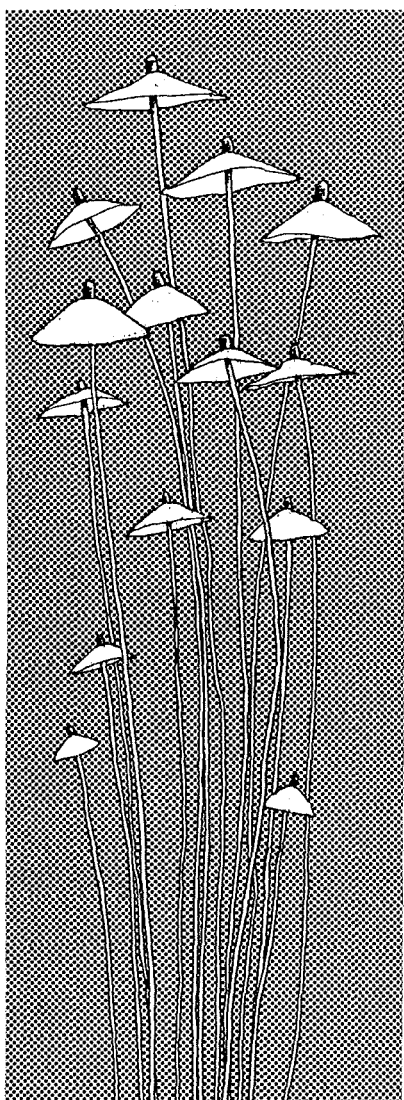

Fig. 4. Gul parasollnose (*Splachnum luteum*) er en svakt østlig art som finnes spredt i myrene i Gutulia.

5. VEGETASJONSBESKRIVELSE

Opplysninger om plantesosiologisk tilhørighet er hentet fra Fremstad & Elven (1987).

Vitenskaplig (latinsk) navn på høyere planter er gitt i artslista (kap. 7). Artslista gir også en mere fullstendig oversikt over floristisk innhold innen hver kartleggingsenhet.

Se vegetasjonskartet for utbredelse av de ulike vegetasjonstypene.

5.1. Skogvegetasjon

5.1.1. Lavskog, lav-furu-type (A1a) (Cladonio-Pinetum boreale (Caj. 21) K.-Lund 67)

Bare ett bestand er ført til denne vegetasjonstypen. Det er et bestand i sør- og østhellinga ved Orrknallen. Her er det en bratt skrent med tynt jordsmonn og mye fjell i dagen. Fragmenter av slik vegetasjon kan også finnes på forhøyninger og knauser andre steder, men utgjør da ubetydelige arealer.

Furuskogen er åpen med et lite innslag av bjørk, osp og rogn i tre- og busksjiktet.

Feltsjiktet består av spredte lyng, som røsslyng, tyttebær og fjellkrekling. Feltsjiktet er ellers fattig på arter.

Bunnsjiktet er dominert av lavarter som reinlaver og begerlaver (*Cladonia spp.*). Det er også noe innslag av sigdmoser (*Dicranum spp.*).

5.1.2. Tyttebærskog, tyttebærttype (A2a) (Vaccinio-Pinetum (Caj. 21.))

Fremstad & Elven (1987:A-3) beskriver tyttebærskog: "Normalt en furuskog med tyttebær som dominant i feltsjiktet" eller: "normalt en en bjørkeskog med mye tyttebær og fjellkrekling, og en del blokkebær og blåbær i feltsjiktet".

Skog hvor tyttebær dominerer over større arealer finnes neppe i nasjonalparken, men tyttebær utgjør et betydelig innslag i det lyngdominerte feltsjiktet enkelte steder i de lavereliggende og litt tørrere delene i sør-øst. Dette er en furuskog hvor blåbær og røsslyng oftest dominerer. Innslaget av lavarter er noe større enn i den typiske røsslyngblokkebærskogen (A3a), men dette er allikevel ikke typiske utforminger av A2a, tyttebærskog, tyttebærttype i følge beskrivelsen av Fremstad & Elven (1987).

En karakteristisk art for tyttebærskog, tyttebærttype, er skogjamne. Denne arten er funnet flere steder på litt tørrere lokaliteter, som rygger og knauser i furuskogen.

Tyttebærskog, tyttebærtype (A2a), kan gå gradvis over i neste type, røsslyng-blokkebærskog, innlandstype med økende humiditet (jfr. Økland & Bendiksen 1985:86). Fremstad (1984:9) beskriver en blåbærdominert utforming i mere humide strøk. Det er derfor mulig at blåbærdominert skog med furu som dominerende treslag bør regnes til A2a. Slik skog finner vi blant annet i tilknytning til granskog i sørvest og sør i nasjonalparken.

Kartleggingsenheten "tyttebærskog" har tidligere gått under navnet "bærlyngbarblandingsskog" (Fremstad & Elven 1987). Kielland-Lund (1972:78) skriver: "Bærlyngfuruskogen danner pene furubestand i de laveste områdene av Gutulia"

Etter mitt syn er det noe uklart med hensyn til avgrensning av denne enheten på floristisk grunnlag. Bestand som eventuelt kan føres til A2a kan heller ikke skilles klart ut på flyfoto. Områder hvor slik vegetasjon forekommer er derfor bare angitt med (A2) i områder som ellers er dominert av røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (A3a). Størstedelen av den blåbærdominerte furuskogen er ført til neste enhet, røsslyng-blokkebærskog, -innlandstype (A3a) da vi har et visst innslag av blokkebær og røsslyng i feltsjiktet og stikkprøver viste at skjeggmoser (*Barbilophozia spp.*) inngikk i bunnsjiktet (jfr. Fremstad 1984:13, Fremstad & Elven 1987:A-5).

5.1.3. Røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (A3a) (*Barbilophozio-pinetum* Br.-Bl. et Siss. 39 em. K.-Lund 67. "skog-utforming")

Denne vegetasjonstypen dominerer i selve Gutulia, i sørvestlia og i de lavestliggende områdene i sørøst. Vegetasjonstypen er også et viktig innslag i området omkring Linnebekken og mot Valsjøen, dessuten i sør- og sørøstlia av Baklivola.

Dette er furuskog med noe innslag av gran, ofte skrantende. På bedre mark, på overgangen mot granskogsamfunn (A4, A5, B1, se kap. 5.1.6), er innslaget av gran større. Bjørk og rogn kan inngå i tresjiktet.

Røsslyng og krekling dominerer i de høyestliggende områder. I lavereliggende områder vil blåbær ofte dominere. Økt dominans av blåbær er gjerne fulgt av større innslag av gran. Blokkebær og tyttebær opptrer spredt, og vil lokalt ha en viss betydning. Enheten er artsfattig.

Bunnsjiktet er ofte godt utviklet, med stort innslag av furumose (*Pleurozium schreberi*) og sigdmoser (*Dicranum spp.*). Noe innslag av skjeggmoser (*Barbilophozia spp.*), reinlav (*Cladonia spp.*) og etasjehusmose (*Hylocomium splendens*) ble også registrert.

Fig. 5. Tørrfuruer av anseelige dimensjoner er ikke noe uvanlig syn i Gutulia.

5.1.4. Røsslyng-blokkebærskog, fjellskog-type (A3c)
(Empetro-Betuletum tortuosi (Nordh. 43) K.-Lund 73)

Dette er en utbredt bjørkeskogstype i nasjonalparken. Størstedelen av bjørkeskogen på sørsiden av Gutulivola og nord og øst for Valsjøen kan føres til denne typen.

Tre- og busksjiktet er dominert av bjørk, enkelte steder er det et betydelig innslag av furu som rager opp over bjørkeskogen. Rogn forekommer i tresjiktet, og noe einer inngår i busksjiktet.

Røsslyng, krekling og blåbær dominerer i feltsjiktet. Innslaget av andre arter er sparsomt i de typiske utformingene. Smyle, småmarimjelle, stormarimjelle, hårfrytle og skogstjerne forekommer spredt.

I bunnsjiktet er furumose (*Pleurozium schreberi*) vanlig. Etasjehusmose (*Hylocomium splendens*) og reinlav (*Cladonia spp.*) er også viktige innslag i bunnsjiktet.

Overgangstyper mot neste type, blåbærskog, blåbær-fjellkreklingstype er vanlige og er angitt med (A4c) på kartet.

5.1.5. Blåbærskog, blåbær-fjellkrekling-type (A4c)
("Myrtillo-Betuletum" (Nordh. 43) K.-Lund 71)

Dette er fjellbjørkeskog på noe friskere mark og med noe bedre næringstilgang enn foregående vegetasjonstype, A3b. Denne blåbærdominerte fjellbjørkeskogen er mest utbredt i liene nord og nordøst for Gutulivola, på østsida av Baklivola og sør-øst for Valsjøen.

Bjørk dominerer i tre- og busksjiktet, men lokalt kan innslaget av furu være iøyenfallende.

Blåbær dominerer i feltsjiktet. Krekling er også vanlig. Ellers inngår en rekke av de vanlige blåbærskogsartene som smyle, hårfrytle, skogstjerne og stri kråkefot. Enkelte steder nord og øst for Valsjøen dominerer finnskjegg i små forsenkninger i denne bjørkeskogen (Finnskjeggtypen, A4d).

Bunnsjiktet er dominert av moser: etasjehusmose (*Hylocomium splendens*) og furumose (*Pleurozium schreberi*) som de viktigste. Lav spiller mindre rolle her.

5.1.6. Blåbærskog, blåbærtipe (A4a)
(Eu-Piceetum (Caj. 21) "myrtilletosum" K.-Lund 62)

Blåbærdominert granskog finnes i tilknytning til bekker og sig og på steder med noe friskere mark med bedre næringstilgang enn i furuskogen. Vi har flere bestand i selve Gutulia, i sørvesthellinga, og et større åpnere bestand i østhellinga mellom Gutulivola og Linnebekken.

Gran dominerer i tresjiktet. Noe furu og løvtrær som bjørk, rogn, osp og vierarter inngår.

Feltsjiktet er dominert av blåbær, med varierende innslag av andre arter som smyle, hårfrytle, stri kråkefot, linnea og småbregner som hengeving og fugletelg. I rikere drag ved bekker og sig får vi et større innslag av arter som er karakteristiske for småbregneskog (A5) og lågurtskog (B1) (se kap. 5.1.7.).

Bunnsjiktet er dominert av vanlige moser som etasjehusmose, furumose og sigdmoser (*Dicranum spp.*).

5.1.7. Småbregneskog, småbregne-låglandstype (A5a) og lågurtskog (B1) (Eu-Piceetum dryopteridetosum (Caj. 21) K.-Lund (62) 81 og Melico-Piceetum K.-Lund 62)

Begge disse vegetasjonstypene opptrer i tilknytning til forrige vegetasjonstype, A4a, spesielt langs bekker og sig i selve Gutulia. Noen slike rikere drag finnes også i granskogen i de nord- og østvendte liene. Disse vegetasjonstypene finnes også langs Gutua, men utgjør også her små arealer.

Disse vegetasjonstypene skiller seg fra blåbærskog, blåbærtype (A4a) ved at innslaget av småbregner og urter øker. Ved økende næringstilgang får vi først et større innslag av arter som fugletelg, hengeving og gaukesyre. Sauetelg og småtveblad er også funnet i slik vegetasjon (A5a). På de rikeste granskoglokalitetene får vi inn arter som hengeaks, skogstorkenebb, skogsvever, kranskonvall, liljekonvall, firblad og engsoleie. Disse vegetasjonstypene dekker små arealer, men er artsrike (se artslista kap. 6).

5.2. Myrvegetasjon

Myrvegetasjonen er ført til type (kap. 4.) på grunnlag av forekomst/ fravær av gitte arter med bestemte næringskrav. Her er det benyttet artslister som angitt av Fremstad & Elven (1987: J-2), med ett unntak: forekomst av tranestarr er korrelert med flere andre aksepterte intermedier-indikatorer i undersøkelsesområdet, og er betraktet som intermedier-indikator.

Ved klassifiseringen i felt ble det vanligvis stilt krav om at trofiindikatorene skulle inngå i typisk myrvegetasjon, og ikke bare opptre langs drag i myrkanten eller ved kildeframspring.

De største myrdragene finner vi mellom Gutulivola og Baklivola, (Lokmyrene), mellom Baklitjernet og Valhåen og langs Linnebekken. Større og mindre myrdrag finnes ellers spredt i de høyereliggende områdene omkring 800 - 900 m og langs Gutua.

5.2.1. Ombrotrof myrvegetasjon (J)

(Oxycocco-Empetrion hermaphroditi Nordh. 28 p.p. - Leuco-Scheuchzerion palustris Nordh. 43 p.p.)

Ombrotrof myrvegetasjon finnes oftst som ombrotrofe tuer og strenger (J2) i mosaikk med fattig minerogen fastmatte- og mjukatte/lausbotnmyr (K3/4). Størst innslag av ombrotrof myrvegetasjon finner vi i de høyereliggende (og mest humide) områdene.

Enkelte eksemplarer av furu kan inngå. Smale overgangssoner mot f.eks. røsslyng-blokkeberskog (A3a) kan ha et åpent tresjikt av skrantende furu.

Røsslyng og dvergbjørk sammen med andre lyngarter dominerer feltsjiktet på tuer og strenger. Molte, kvitlyng, småtranebær og krekling er også vanlige. Ombrotrof fastmatte-, mjukmatte- og lausbotnmyr forekommer i de største myrdragene nord i nasjonalparken, men utgjør forholdsvis små arealer. Bjønnskjegg, soldogg og dystarr er vanlige her.

Bunnsjiktet er dominert av torvmoser (*Sphagnum spp.*).

5.2.2. Fattig myrvegetasjon (K)

(Oxycocco-Empetrion hermaphroditi Nordh. 28 p.p., Leuco-Scheuchzerion palustris Nordh. 43 p.p.)

Fattig myrvegetasjon er den mest utbredte myrvegetasjonen i området. Som oftest finner vi denne vegetasjonen som fastmattevegetasjon (K3) i mosaikk med ombrotrof tuevegetasjon (J2).

Torvull, bjønnskjegg, blåtopp og flaskestarr veksler om dominansen i feltsjiktet. Litt dvergbjørk og lyngarter kan inngå. Enheten er dominert av graminider, men kvitlyng og tepperot kan sette litt farge på denne vegetasjonen. Mindre arealer med fattig mjukmatte-/lausbotnmyr med sparsomt vegetasjonsdekke forekommer bl.a. ved Valhåen - Baklitjern (symbol m/1 på vegetasjonskartet).

Bunnsjiktet er dominert av torvmoser (*Sphagnum spp.*).

5.2.3. Intermediær myrvegetasjon (L) og rik myrvegetasjon (M)

(Caricion nigrae (Koch 26) em. Klika 34 p.p., Stygio-Caricion limosae Nordh. 37, Caricion lasiocarpae Vanden Berghen 49)

Intermediær og rik myrvegetasjon dekker små arealer, oftest i de nedre delene av myrdragene, som ved Linnebekken og Gutua. Et intermediært/rikt myrdrag finner vi også nord for Valsjøen. Rikmyrvegetasjonen utgjør så små arealer at de er inkludert i intermediær myr på vegetasjonskartet.

Vierarter som sølvvier og lappvier kan danne busksjikt noen steder.

Denne vegetasjonstypen er den mest artsrike i nasjonalparken (!). Flaskestarr, trådstarr og blåtopp kan alle dominere. I tillegg kommer en lang rekke graminider og urter: duskull, torvull, tepperot, tettegras, myrklegg, bjønnbrodd, kongsspir og flekkmarihand for å nevne noen en gjerne legger merke til i disse myrdragene.

Av "gode" rikmyrindikatorer er det funnet bare tre arter høyere planter: svarttopp, hårstarr og gulstarr. De to førstnevnte har bare få lokaliteter, mens gulstarr er mere utbredt. Gulstarr er vanligst i flomsonen langs bekker og åer i området. Små areal langs Gutua og Vala og enkelte drag i barskogen kan klassifiseres som rikmyr. Skogmarihand inngår i flere slike rike drag i barskog.

Bunnsjiktet i intermedier/rik myr er dominert av torvmoser (*Sphagnum spp.*). Disse myrtypene vil normalt ha et bunnsjikt hvor en rekke mere næringskrevende moser kommer inn, men bunnsjiktet er ikke nærmere undersøkt.

5.3. Vasskantvegetasjon

5.3.1. Kortskuddstrand (O1) og elvesnelle-starr-sump(O3)

(Littorelletea Br.-Bl. et Tx. 43 p.p. (?), Isoeto-Nanojuncetea Br.-Bl. et Tx. 43 p.p. (?) og Magnocaricion elatae Koch 26 em Balatova-Tulackova 63 p.p.)

Vasskantvegetasjon utgjør små arealer i området. En smal sone ved Valsjøen dominert av flaskestarr (O3) er utfigurert på vegetasjonskartet. I tillegg er et mindre område i sør kartlagt som vasskantvegetasjon. Dette er et område som settes under vann deler av året. Vegetasjonen består av et dårlig utviklet feltsjikt med evjesoleie, trådsiv og spredt stolpestarr (O1/O3).

5.4. Fjellvegetasjon

Fjellvegetasjon omfatter rabbe- og lesidevegetasjon over skoggrensa. Spredte trær kan inngå nær skoggrensa. Myrvegetasjon over skoggrensa er tatt med i kap. 5.2.

5.4.1. Greplyng-lav/moserabb (R1)

(Loiseleurio-Diapsietum Nordh. 43, Cetrarietum nivalis Dahl 57)

Denne rabbevegetasjonen finner vi best utviklet på og omkring toppen av Gutulivola og Baklivola. Dette er vegetasjon som klarer seg på rabber der det vinterstid bare er et tynt snødekke, eller ikke noe snødekke i det hele tatt. På grunn av det småkuperte terrenget finner vi ofte denne vegetasjonen i mosaikk med neste vegetasjonstype, dvergbjørk/fjellkreklingrabb, reinlavtype (R2b).

Feltsjiktet er åpent, med fjellkrekling og dvergbjørk som de viktigste artene. Ellers inngår andre lyngarter som greplyng, rypebær, blokkebær og tyttebær.

Bunnsjiktet er delvis ødelagt av tråkk og beite, men skjeggglav (*Alectoria spp.*) og gule rabbelav som gulskinn (*Cetraria nivalis*) og reinlaver (*Cladonia spp.*) inngår spredt. Her vil det også være en del bart fjell og grus.

På grunn av slitasje er det noe usikkert hvilken type denne vegetasjonen skal føres til, men mest sannsynlig har vi R1b: gulskinntype.

5.4.2. Dvergbjørk-fjellkreklingrabb, reinlavtype (R2b) (*Empetro-Betuletum nanae* Nordh. 43)

Nedenfor greplyng-lav/moserabbene (R1) finner vi ei sone hvor krekling og dvergbjørk dominerer og danner et tettere og mere oppreist feltsjikt. Stedvis er det et betydelig innslag av røsslyng. Andre lyngarter som tyttebær og blokkebær inngår. Enheten er forøvrig artsfattig. Jordlaget er oftest tynt, og feltsjiktet er åpent og veksler med lav- og mosedekt jord, grus og stein.

Bunnsjiktet har et betydelig innslag av reinlaver (*Cladonia spp.*), og andre lavarter. Gule rabbelav kan inngå sparsomt. Lokalt er bunnsjiktet mosedominert.

På østsida av Valsjøen er det et område med veksling mellom små rabber og forsenkninger (steingroper) og med litt spredt bjørk i tresjiktet. Felt- og bunnsjiktet har mye til felles med R2b, og under noe tvil er dette området kartlagt som R2b (bu).

Dvergbjørk-fjellkreklingrabb, reinlavtype opptrer også i mosaikk med neste enhet, alpin røsslynghei (S1), hvor røsslyngheia finnes i forsenkninger og hellinger og rabbene er dvergbjørk-fjellkreklingrabb.

5.4.3. Alpin røsslynghei (S1) (*Barbilophozio-Pinetum* Br.-Bl. et Siss. 39 em.K.-Lund 67 "hei-utforming" ?)

Den alpine røsslyngheia danner en vel avgrenset sone mellom dvergbjørk-fjellkreklingrabbene (R2b) og skoggrensa omkring Gutulivola og Baklivola.

Spredte trær av furu og bjørk kan inngå. Der hvor innslaget av trær er betydelig er dette angitt med tresymboler (+/bu) på kartet. Einer og litt vier kan danne et busksjikt, men oftest er kun felt- og bunnsjiktet representert.

Feltsjiktet er mye tettere og bedre utviklet enn i forrige enhet (R2b) og er nesten helt dominert av røsslyng. Krekling og dvergbjørk inngår også i denne vegetasjonstypen, men i vesentlig mindre grad enn i dvergbjørk-fjellkreklingrabbene. Forøvrig er feltsjiktet nokså likt når det gjelder artsinventaret. Tyttebær og blokkebær er andre lyngarter som er vanlige i den alpine røsslyngheia.

Blåbær kommer inn i denne sona, men dominerer ikke så store areal at blåbær-blålynghei (S3) kan utfigureres på kartet, og er derfor inkludert i S1. Blåbæra er vanligst i forsenkninger og hellinger, sannsynligvis på steder hvor smøen ligger noe lengre enn i røsslyngheia. Blålyng er vanligst i blåbærdominert lynghei.

Bunnsjiktet varierer noe. Kvitkrull (*Cladonia stellaris*) er vanlig, spesielt på sørvestsida. Andre reinlaver (*Cladonia spp.*) inngår også. På nordsida av Gutulivola er innslaget av moser større, furumose (*Pleurozium schreberi*), etasjehusmose (*Hylocomium splendens*) og bjørnemoser (*Polytrichum spp.*) er vanlige. Enkelte steder er også torvmoser (*Sphagnum spp.*) et viktig innslag i denne vegetasjonen.

5.4.4. Dvergbjørk/vierhei, fattig type (S2a) (*Ptilidio-Betuletum nanae* Dahl 57)

Denne vegetasjonstypen er representert med en beitebetinget utforming med mye einer. Kun et mindre område i nasjonalparkens nordøstre hjørne er ført til denne enheten. Den finnes her i et åpent parti i bjørkeskogen, i kontakt med grassnøleie av finnskjeggttype (T1a) som sannsynligvis også er beitebetinget. Lokalklimatiske forhold som temperaturinversjon og lokale kaldluftdrag (Godal 1964) kan også ha bidratt til utformingen av disse vegetasjonstypene.

Einer danner et åpent busksjikt. Foruten einer er det også et innslag av røsslyng, krekling og dvergbjørk. Feltsjiktet er ellers artsfattig. Bunnsjiktet ble ikke undersøkt nærmere.

5.4.5. Grassnøleie, finnskjegg-type (T1a) (*Nardeto-Caricion bigelowii* Nordh. 37: "*Nardetum chionophilum*" (Samuelss. 16) Nordh. 28)

Denne finnskjeggdominerte snøleievegetasjonen utgjør små arealer i nordøstre hjørne av nasjonalparken. Som nevnt ovenfor kan lokalklimatiske forhold og beite bidra til å opprettholde denne vegetasjonstypen. Flere steder bærer også disse områdene preg av å være "flomløp" f.eks. under avsmeltingen om våren. Sannsynligvis er også isdannelse vanlig her vinterstid.

Feltsjiktet er oftest artsfattig, med nesten total dominans av finnskjegg. Et par steder går denne vegetasjonstypen over i rikere typer, antagelig på grunn av mere konstant tilførsel av vann. Ut fra artsinventaret ser det ut til at det lokalt er rikere bergarter i morenematerialet i denne delen av nasjonalparken. Gulstarr, engfiol, harerug og grønnkurle er funnet i slik vegetasjon. Dette er vegetasjon som grenser mot fukteng eller rik/intermediær myr, men da det er såpass små arealer er de inkludert i T1a.

5.5. Andre vegetasjonstyper

5.5.1. Sterkt kulturpåvirket vegetasjon

Sterkt kulturpåvirket vegetasjon, slik som vi finner den på Gutulivollen er artsrik. Sølvbunke, trådsiv, gulaks og andre gras og halvgras er viktige på slike steder. Ellers opptrer en lang rekke andre engplanter som ellers ikke finnes i nasjonalparken, eller som bare finnes i tilknytning til beiter og tråkk (jfr. Kielland-Lund 1972). Slike arter er angitt i artslista.

5.5.2. Vannvegetasjon

Vannvegetasjonen er jamt over dårlig utviklet, men noe finnes, mest i Gutua og Vala på stillere partier. Strandsona i Gutulivollen ble ikke undersøkt nærmere.

Flotgras og rusttjønnaks er registrert flere steder. Tusenblad og vanlig tjønnaks forekommer, men mere sparsomt. I Gutua er det funnet noen få individer av stivt og mjukt brasmegras. Sør for Gammeldalen er det et rikere drag med et par grunne dammer langs bekken som renner ut i Valsjøen. Her finnes bl.a. småpiggeknepp, veikveronika, evjesoleie og vassformen av vassreverumpe.

5.5.3. Gråor-vierskog/kratt, gråor-isterviertype (E3a) (*Calamagrostio purpureae-Salicetum pentanrae* K.-Lund 62)

Denne vegetasjonstypen finnes bare fragmentarisk utviklet langs Gutua. Her er består tre- og busksjiktet mest av bjørk. Noe vier kan danne busksjikt.

Viktigste art i feltsjiktet er skogrørkvein. Ellers er fuktighetskrevene urter og gras som mjødukt, stolpestarr, vassrørkvein, fjellpestrot(!) og stor myrfiol funnet i slik vegetasjon.

Bunnsjiktet er dårlig utviklet.

Et bedre utviklet bestand av denne vegetasjonstypen ble registrert i det området som er foreslått inkludert i nasjonalparken, delområde 1. Dette bestandet er nærmere beskrevet i kap. 7.

6. FLORA

6.1. Artsliste

Forklaring til artslista (tab. 1):

A1a	- Lavskog, lav-furu-type
A3a (A2)	- Røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (inkl. tyttebærskog)
A3b	- Røsslyng-blokkebærskog, fjellskogstype
A4c	- Blåbærskog, blåbær-fjellkrekling-type
A4a (A5/B1)	- Blåbærskog, blåbær-type (inkl. småbregneskog og lågurtskog)
J	- Ombrotrof myrvegetasjon
K	- Fattig myrvegetasjon
L (M)	- Intermediær myrvegetasjon (inkl. rik myrvegetasjon)
O3/O1	- Elvesnelle-starr-sump og kortskudd-strand
R1	- Greplyng-lav/moserabb
R2b	- Dvergbjørk-fjellkreklingrabb, reinlavtype
S1 (S2)	- Alpin røsslynghei (inkl. blåbær-blålynghei)
S2a	- Dvergbjørk-vier-hei, fattig type
T1a	- Grassnøleie, finnskjegg-type
Andre	- Andre vegetasjonstyper (se kolonnen for kommentarer)
Komm.	- Kommentarer: opplysning om andre vegetasjonstyper, plantegeografisk element, tidligere angivelser av arter
E	- Gråor-istervierskog, gråor-isterviertype
G	- Eng, beitemark, kulturbetinget engvegetasjon
P	- Vannvegetasjon
K-L	- Arter som tidligere er angitt av J. Kielland-Lund, men som ikke ble funnet i 1988
R	- Arter som tidligere er angitt av L. Ryvarden, men som ikke ble funnet i 1988
?	- Usikker angivelse

Noen utvalgte representanter for ulike plantegeografiske elementer er angitt i artslista:

s	- sørlig art
sø	- sør-østlig art
ø	- østlig art
a	- alpin/nordlig art

Artenes forekomst i vegetasjonstypene:

==	- arten er vanlig og oftest dominerende
---	- arten er vanlig og dominerende i enkelte utforminger av vegetasjonstypen
—	- arten er vanlig, men ikke dominerende
+	- arten er sjelden i undersøkelsesområdet og er funnet en eller få ganger i denne enheten
	- uten tegn: arten finnes ikke i enheten, eller opptrer sjelden/tilfeldig

TRER, BUSKER

Gråor
Dvergbjørk
Vanlig bjørk
Tysbaat
Einer
Gran
Furu
Osp
Hegg
Villrips
Steinnype
Kanelrose
Ørevier
Selje
Silkeselje
Sølvvier
Musøre
Lappvier
Svartvier
Grønnvier
Rogn

LYNG

Kvitlyng
Rypebær
Røsslyng
Fjellkrekling
Grepelyng
Småtranebær
Tranebær
Blålyng
Blåbær
Blokkebær
Tyttebær

URTER o.l

Ryllik
Nyseryllik
Fjellmarikåpe
Marikåpe
(Rukkemarikåpe?)
(Grannmarikåpe)
(Glattmarikåpe)
(Kildemarikåpe)
Fjellkvann

Sløke
Fjellkattfot
Kattfot
Hundekjeks
Skogburkne
Svarttopp
Soleiehov
Blåklokke
Gjetertaske
Bekkekarse
Engkarse
Sandskrinneblom
Vanlig arve
Turt
Akertistil
Kvitbladtistil
Myrtistil
Grønnkurle
Liljekonvall
Korallrot
Sumphaukeskjegg
Skogmarihand
Engmarihand
Flekkmarihand
Fjelljamne
Skogjamne
Smalsoldogg
Rundsoldogg
Broddtelg
Sauetelg
Geitrams
Kjeldemjølke
Setermjølke
Kvitmjølke
Myrmjølke

	A1a	A3a(A2)	A3b	A4c	A4a(A5/B1)	J	K	L(M)	O3/O1	R1	R2b	S1(S3)	S2a	T1a	Andre	Komm.
Gråor																E
Dvergbjørk																E
Vanlig bjørk																E
Tysbaat																ø
Einer																E
Gran																ø
Furu																E
Osp																E
Hegg																E
Villrips																+
Steinnype																+
Kanelrose																E
Ørevier						+										+
Selje																G
Silkeselje																G
Sølvvier																+
Musøre																K-L
Lappvier																a
Svartvier																G
Grønnvier																G
Rogn																a
Kvitlyng																G
Rypebær																G
Røsslyng																G
Fjellkrekling																G
Grepelyng																G
Småtranebær																G
Tranebær																G
Blålyng																G
Blåbær																G
Blokkebær																G
Tyttebær																G
Ryllik																G
Nyseryllik																G
Fjellmarikåpe																G
Marikåpe																G
(Rukkemarikåpe?)																+
(Grannmarikåpe)																+
(Glattmarikåpe)																G
(Kildemarikåpe)																G
Fjellkvann																G
Sløke																E
Fjellkattfot																+
Kattfot																G
Hundekjeks																G
Skogburkne																G
Svarttopp																G
Soleiehov																G
Blåklokke																G
Gjetertaske																G
Bekkekarse																G
Engkarse																+
Sandskrinneblom																+
Vanlig arve																+
Turt																+
Akertistil																+
Kvitbladtistil																+
Myrtistil																+
Grønnkurle																+
Liljekonvall																+
Korallrot																+
Sumphaukeskjegg																+
Skogmarihand																+
Engmarihand																+
Flekkmarihand																+
Fjelljamne																+
Skogjamne																+
Smalsoldogg																+
Rundsoldogg																+
Broddtelg																+
Sauetelg																+
Geitrams																+
Kjeldemjølke																+
Setermjølke																+
Kvitmjølke																+
Myrmjølke																+

Alnus incana
Betula nana
B. pubescens ssp. tortuosa
Daphne mezereum
Juniperus communis
Picea abies
Pinus sylvestris
Populus tremula
Prunus padus
Ribes spicatum
Rosa canina coll.
R. majalis
Salix aurita
S. caprea
S. coactanea
S. glauca
S. herbacea
S. lapponum
S. nigricans
S. phylicifolia
Sorbus aucuparia

Andromeda polifolia
Arctostaphylos alpinus
Calluna vulgaris
Empetrum hermaphroditum
Loiseleuria procumbens
Oxycoccus microcarpus
O. quadripetalus
Phyllodoce caerulea
Vaccinium myrtillus
V. uliginosum
V. vitis-idaea

Achillea millefolium
A. ptarmica
A. ptarmica
Alchemilla alpina
A. vulgaris coll.
A. cf. cymatophylla
A. filicaulis
A. glabra
A. glomerulans
Angelica archangelica ssp. archangelica
A. sylvestris
Antennaria alpina
A. dioica
Anthriscus sylvestris
Athyrium filix-femina
Bartsia alpina
Caltha palustris
Campanula rotundifolia
Capsella bursa-pastoris
Cardamine amara
C. pratensis
Cardaminopsis arenosa
Cerastium fontanum
Cicerbita alpina
Circium arvense
C. helenioides
C. palustre
Coeloglossum viride
Convallaria majalis
Corallorhiza trifida
Crepis paludosa
Dactylorhiza fucsi
D. incarnata
D. maculata
Diphysium alpinum
D. complanatum
Drosera anglica
D. rotundifolia
Dryopteris carthusiana
D. expansa
Epilobium angustifolium
E. alsinifolium
E. hornemannii
E. lactiflorum
E. palustre

	A1a	A3a(A2)	A3b	A4c	A4a(A5/B1)	J	K	L(M)	O3/O1	R1	R2b	S1(S3)	S2a	T1a	Andre	Komm.		
Bekkestjerneblom																	s	<i>Stellaria alsine</i>
Fjellstjerneblom																		<i>S. calycantha</i>
Grasstjerneblom																		<i>S. graminea</i>
Ruststjerneblom																		<i>S. longifolia</i>
Vassarve																		<i>S. media</i>
Sylblad																		<i>Subularia aquatica</i>
Blåknapp								+										<i>Succisa pratensis</i>
Reinfann																		<i>Tanacetum vulgare</i>
Løvetann																		<i>Taraxacum spp.</i>
(Fjellløvetann																		<i>Taraxacum croceum coll.)</i>
(Vanlig løvetann																		<i>T. vulgare coll.)</i>
Fjellfrøstjerne																		<i>Thalictrum alpinum</i>
Hengeving																		<i>Thelypteris phegopteris</i>
Bjønnebrodd																		<i>Tofieldia pusilla</i>
Skogstjerne																		<i>Trientalis eurpaea</i>
Kvitkløver																		<i>Trifolium repens</i>
Hestehov																		<i>Tussilago farfara</i>
Stornesle																		<i>Urtica dioica</i>
Småblærerot																		<i>Utricularia minor</i>
Storblærerot																		<i>U. vulgaris</i>
Vendelrot																		<i>Valeriana sambucifolia</i>
Legeveronika																		<i>Veronica officinalis</i>
Veikveronika																		<i>V. scutellata</i>
Snauveronika																		<i>V. serpyllifolia</i>
Fuglevikke																		<i>Vicia cracca</i>
Fjellfiol																		<i>Viola biflora</i>
Engfiol																		<i>V. canina</i>
Stor myrfiol																		<i>V. epipsila</i>
Liffiol																		<i>V. montana</i>
Myrfiol																		<i>V. palustris</i>
Stemorsblom																		<i>V. tricolor</i>
GRAS, HALVGRAS OG SIV																		
Hundekvein																		<i>Agrostis canina</i>
Engkvein																		<i>A. capillaris</i>
Fjellkvein																		<i>A. mertensii</i>
Krypkvein																		<i>A. stolonifera</i>
Vassreverumpe																		<i>Alopecurus aequalis</i>
Engreverumpe																		<i>A. pratensis</i>
Gulaks																		<i>Anthoxantum odoratum</i>
Tranestarr																		<i>Carex adelostoma</i>
Nordlandsstarr																		<i>C. aquatilis</i>
Stivstarr																		<i>C. bigelowii</i>
Seterstarr																		<i>C. brunnescens</i>
Gråstarr																		<i>C. canescens</i>
Hårstarr																		<i>C. capillaris</i>
Strengestarr																		<i>C. chordorrhiza</i>
Tvebstarr																		<i>C. dioica</i>
Stjernestarr																		<i>C. echinata</i>
Gulstarr																		<i>C. flava</i>
Granstarr																		<i>C. globularis</i>
Stolpestarr																		<i>C. juncella</i>
Trådstarr																		<i>C. lasiocarpa</i>
Dystarr																		<i>C. limosa</i>
Blystarr																		<i>C. livida</i>
Nubbestarr																		<i>C. loliaca</i>
Frynestarr																		<i>C. magellanica</i>
Slåttestarr																		<i>C. nigra</i>
Bleikstarr																		<i>C. pallescens</i>
Kornstarr																		<i>C. panicea</i>
Sveltstarr																		<i>C. pauciflora</i>
Flaskestarr																		<i>C. rostrata</i>
Flaskestarr * sennegras																		<i>C. rostrata * vesicaria</i>
Slirestarr																		<i>C. vaginata</i>
Sennegras																		<i>C. vesicaria</i>
Vassrørkvein																		<i>Calamagrostis canescens</i>
Skogrørkvein																		<i>C. purpurea</i>
Sølvbunke																		<i>Deschampsia caespitosa</i>
Smyle																		<i>D. flexuosa</i>
Duskull																		<i>Eriophorum angustifolium</i>
Torvull																		<i>E. vaginatum</i>
Kveke																		<i>Elytrigia repens</i>
Sauesvingel																		<i>Festuca ovina</i>
Rødsvingel																		<i>F. rubra</i>
Geitsvingel																		<i>F. vivipara</i>
Mannasøtgras																		<i>Glyceria fluitans</i>
Elvemarigras																		<i>Hierochloa hirta</i>
Skogsiv																		<i>Juncus alpinoarticulatus ssp. nodulosus</i>
Paddesiv																		<i>J. bufonius</i>
Krypsiv																		<i>J. bulbosus</i>
Trådsiv																		<i>J. filiformis</i>
Nøkkesiv																		<i>J. stygius</i>
Rabbesiv																		<i>J. trifidus</i>

En del tidligere angitte arter ble ikke gjenfunnet ved denne undersøkelsen. Noen av disse artene skal kommenteres nærmere:

Huldreblom er angitt av Ryvarden (Borgos, Elven m.fl. 1972), men ble ikke registrert hverken av Kielland-Lund (1972) eller ved denne undersøkelsen. Huldreblom lever størstedelen av tida et underjordisk liv (saprophytt) og danner overjordiske, blomstrende skudd, ofte med flere års mellomrom (Lid 1985). Det er derfor sannsynlig at arten fortsatt finnes i Gutulia. Ryvarden har tidligere også angitt flekkmure, engkarse, paddesiv og brude-spore. Ingen av disse artene ble funnet av Kielland-Lund (1972) eller i 1988 ved denne undersøkelsen, og det er høyst usikkert om artene fortsatt finnes i nasjonalparken.

Bekkekarse, hesterumpe, legeveronika, hestehov, nordlandsstarr, geitsvingel og mannasøtgras er angitt av Kielland-Lund fra Gutulisetra eller fra annen beitemark. Artene kan være oversett, men kan også være utgått eller sterkt redusert p.g.a. økt beite i senere tid.

Småvassoleie, sylblad og krypsiv er vannplanter som kan forekomme i varierende mengder fra år til år, og er antagelig oversett i 1988.

Flere andre arter er antagelig oversett da de har svært få lokaliteter i området. Det gjelder dvergtettegras, blystarr, engmarihand, legevintergrønn, bleik myrklegg og musøre. Sistnevnte art er angitt fra strandsonen (!) ved Gutulisjøen. Bleik myrklegg er tidligere funnet av Kielland-Lund, men ble ikke funnet ved undersøkelsene i 1970 (Kielland-Lund pers. medd.).

Etter undersøkelsene i 1988 kan det tilføyes ca. 20 nye arter høyere planter. De fleste av disse har svært få lokaliteter, slik som broddtelg, skavgras, kjeldemjølke, fjellpestrot, småblærerot, engfiol, fjellkvein, seterrapp, hundekveke, sennegras og nubbestarr.

Noen arter har høyst sannsynlig kommet inn de siste åra som et resultat av økt menneskelig aktivitet: gjetertaske, sandskrinneblom og vanlig timotei. Kulturbetinget engvegetasjon som beiter, tråkkpåvirkede områder osv. inneholder forøvrig en lang rekke arter som ikke finnes, eller som er sjeldne i naturlige vegetasjonstyper.

Da det er knyttet en del usikkerhet til forekomstene av flere arter kan en ikke gi noe eksakt antall for høyere planter, men sannsynligvis ligger antallet omkring 240, medregnet registrerte hybrider og småarter av svever (*Hieracium spp.*) og marikåpe (*Alchemilla spp.*) er antallet ca. 250.

Det er lagt lite vekt på kryptogamer i denne undersøkelsen, men det kan nevnes at ulvelav (*Letharia vulpina*) er funnet et par steder, på veggen av ei lita bu ved Lillebovollen, Gutulisetra, og på et par tørrfuruer mellom Lillebovollen og Gutua. Ulvelav er en uvanlig lav i landsmålestokk, men i Femundstraktene er den vanligere enn ellers (Ryvarden 1987).

6.2. Plantegeografiske elementer

Inndeling i plantegeografiske elementer er i hovedtrekk som foreslått av Bendiksen & Halvorsen (1981), basert på utbredelseskart i Hulten (1971).

Sørlige arter: Noen få arter i området kan sies å ha en svak sørlig utbredelse: mannasøtgras (utgått ?), bekkestjerneblom, og småpiggknopp. Blåknapp kan også sies å ha en svak sørlig utbredelse, men er også svakt kystbundet (med en vestlig tendens).

Sørøstlige arter er representert med vassrørkvein, bekkøkarse, sandskrinneblom og veikveronika, samtlige med få lokaliteter.

Østlige arter er sterkt representert: granstarr, nubbestarr, nøkkesiv og kongsspir. Svakere østlig utbredelse har skogjamne, gran, sivblom, vassreverumpe, strengestarr, blystarr, korallrot, tysbast og olavsstake.

Alpine/nordlige arter er også godt representert da størstedelen av området ligger over 700 m. Av de viktigste kan nevnes rypebær, greplyng, blålyng, fjellmarikåpe, svarttopp, fjelljamne, stjernesildre, fjellfiol, stivstarr og rabbesiv.

7. UTVIDELSEALTERNATIVENE

To forslag til utvidelse av nasjonalparken er vist i fig. 6.

I delområde 2 finner vi stort sett de samme vegetasjonstyper som finnes i det området som allerede er fredet som nasjonalpark. I de lavereliggende områdene er det hovedsaklig røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (A3a) som går over i fjellskogstypen (A3b) på høyere nivåer. Enkelte plasser, som langs Stormikkeltjønnbekken, er det noe bjørkedominert blåbærskog av blåbær-fjellkreklingstype (A4c).

Omkring Stormikkeltjønnet og nordvest for tjernet, mot nordgrensa for utvidelsesområdet er det en del fattigmyr og ombrotrof (regnvanns-) myr.

På vestsida av Baklivola finner vi de samme hei- og rabbesamfunnene som dekker store deler av Gutulivola.

Beklageligvis er skogen preget av hogst i dette området slik at verneverdien på grunnlag av botaniske kriterier (jfr. Marker 1974) er redusert for dette området sett under ett.

Det må allikevel påpekes at de fattige myrområdene omkring Stormikkeltjønnet er av interesse. Selv om vegetasjonen er fattig på arter, har vi her deler av et større myrdrag som fortsetter mot øst inn i den nåværende nasjonalparken. I dette området, som også går gjennom delområde 1, finner vi en veksling av ulike ombrotrofe tue- og høljesamfunn og fattigmyrvegetasjon. Sammen med resten av Lokmyrene har vi her representert en rekke myrsamfunn fra de fattigste ombrotrofe til intermediære myrsamfunn. Selv om fastmattesamfunn dominerer, så har vi også mange eksemplere på tue- mykmatte- og løsbunnsamfunn med ulike trofiforhold.

Delområde 1 har også mye av de samme skogtypene som vi finner ellers. Noe hogstpåvirkning finner vi også her, men noe mindre enn i delområde 2. Hei- og rabbevegetasjonen er også av samme type. Som nevnt ovenfor går myrdraget fra Stormikkeltjønnet - Lokmyrene gjennom øvre del av delområde 1.

Størst interesse innenfor delområde 1 knytter seg til områdene langs Guta, fra Stormikkeltjønnens utløp i Gutua til Gutulitjønnet og Gutulisjøen (fig. 6). Her finner vi et vekslende landskap med hauger og rygger, blokkmark, myrer og tjern. Vi finner rikere drag langs Gutua, med innslag av mere næringskrevende arter enn vi finner i skogsvegetasjonen forøvrig.

Myrvegetasjonen er også noe rikere enn det som er vanlig i nasjonalparken. Myrene langs denne delen av Gutua er intermediære til rike. Ingen nye rikmyrindikatorer kommer i tillegg, men intermediærindikatorer som sveltull, tranestarr, tvebustarr og myrklegg er vanligere. Sennegrass er også funnet langs Gutua i dette området. Den rikere vegetasjonen langs Gutua skyldes sann-

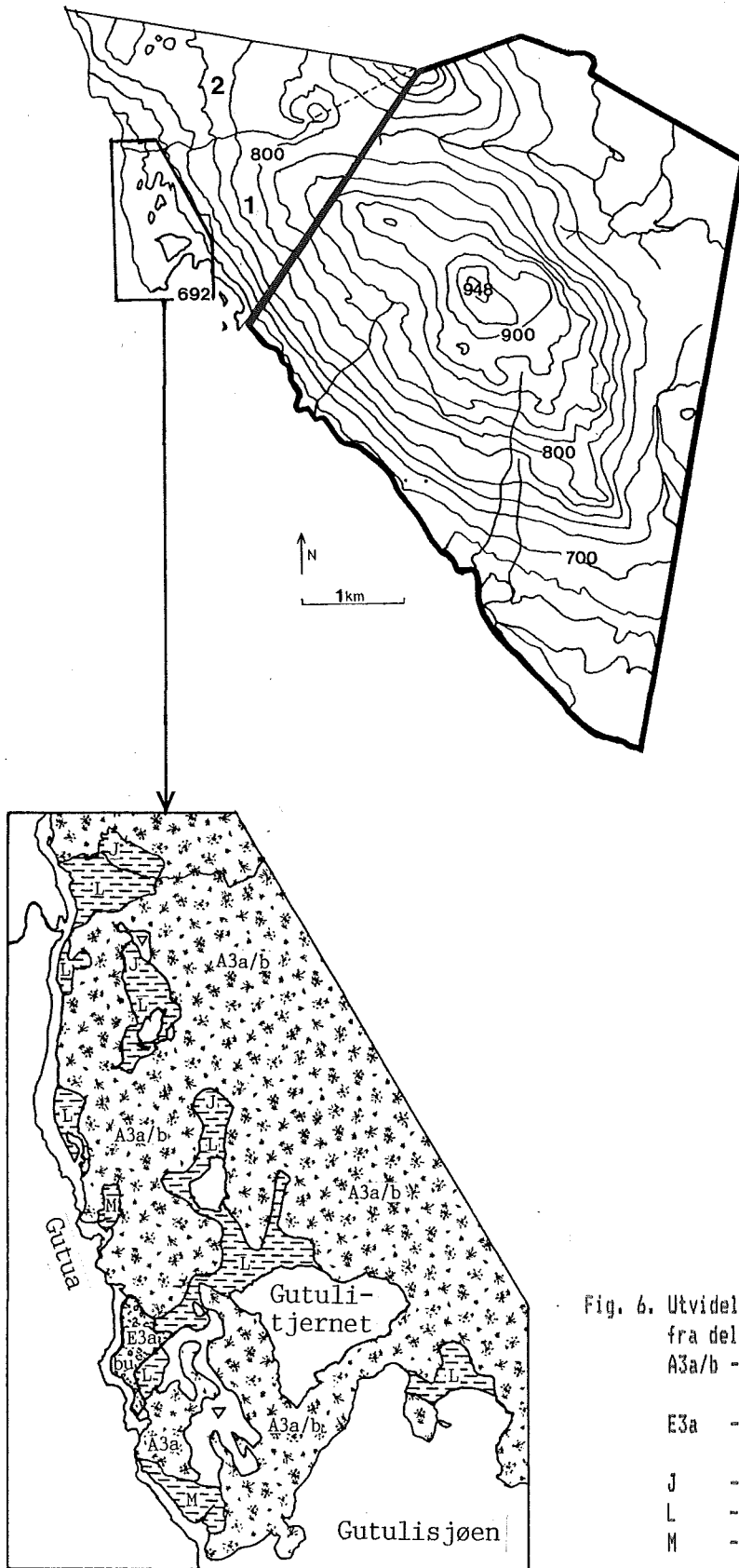

Fig. 6. Utvidelsesalternativene. Detaljkart fra delområde 1.

- A3a/b - Røsslyng-blokkébærskog, innlandstype og fjellskogstype.
- E3a - Gråor-vierskog/kratt, gråoristertierte. (Bjørkedom.)
- J - Ombrotrof myrvegetasjon
- L - Intermediær myrvegetasjon
- M - Rik myrvegetasjon

synligvis tilførsel av både minerogent og organisk materiale i flomperioder.

Retten vest for Gutulitjernet (delområde 1) finner vi også et lite område med Gråor-vierskog/kratt, gråor-isterviertype (E3a) en vegetasjonstype som ellers bare finnes som fragmenter i selve nasjonalparken (jfr. kap. 5.5.3).

Dette er en fuktig, flompåvirket bjørkeskog med et feltsjikt dominert av skogrørkvein og stolpestarr. Mange næringskrevende arter inngår i feltsjiktet: mjøldurt, kvitbladtistel, myrhatt, myrmaure, skogstorkenebb, vendelrot, enghumleblom, sløke og sumphaukeskjegg for å nevne noen. Bunnsjiktet består av moser med lav dekning.

Flybilder fra 1983 viser at dette bestandet hadde et godt utviklet tresjikt, men i år (1988) var tresjiktet en del redusert, og stubber og stammer bar tydelig spor etter beverens aktiviteter.

I lia ovenfor Gutulisjøen (ca. 700 m o.h.), like nord for nåværende grense for nasjonalparken, forekommer det små partier med rikere bjørkeskog. Her finner vi blant annet myskegras, lundrapp, skogrørkvein, skogstorkenebb og vendelrot.

I utvidelsesalternativene er det registrert kun en (!) art i tillegg til artene som allerede er kjent fra nasjonalparken. Arten er takrør, som forekommer i et lite område ved Gutulitjernet i delområde 1. Noen arter med liten utbredelse i nasjonalparken har noen flere lokaliteter i delområde 1: stivt brasmegras, sivblom, hundekveke, sennegras, nøkkesiv, liljekonvall og kanelrose.

8. SAMMENDRAG. KONKLUSJON

Klimaet i området er noe mere humid og oseanisk enn vanlig i Femundstraktene, årsnedbøren er på ca 720 mm for Valdalen, like nord for parken. Klimaet er mere kontinentalt i de lavere- liggende og sørligste delene, og her får vi inn arter og vegetasjonstyper som krever bedre klima.

Området er noe påvirket av beite. Omkring Gutulivollen og i det nordøstligste hjørnet er vegetasjonen noe påvirket av husdyrbeite, forøvrig er reinbeite av betydning i store deler av nasjonalparken. Litt hogst er foretatt, og myrene er tidligere slått, men vegetasjonen kan betraktes som relativt uberørt i størstedelen av parken.

Vegetasjonen i Gutulia er jamt over artsfattig, noe som har sin årsak i næringsfattig berggrunn i størstedelen av området. Helt lokalt er berggrunnen noe rikere, og vegetasjonen blir rikere på arter. Også langs Gutua og bekker og åer i området er vegetasjonen noe rikere.

Lavere liggende skogområder vest, sør og sørøst for Gutulivola er dominert av furuskog: røsslyng-blokkebærskog, innlandstype (A3a), som danner gradvis en overgang mot tyttebærskog, tyttebærttype (A2a) i de lavestliggende områdene. Skogen, øst og nord for Gutulivola og omkring Baklivola er vekslende furuskog (A3a) og bjørkeskog: røsslyng-blokkebærskog, fjellskogstype (A3b) og blåbærskog, blåbær-fjellkreklingstype (A4c). Omkring Valsjøen og i et belte over furuskogen omkring Gutulivola og Baklivola dominerer bjørkeskogstypene. Bjørkeskogen er ofte innblandet noe furu. På sørvestsida og på østsida av Gutulivola er det også noe granskog, enkelte steder med rikere drag. På de gunstigste lokalitetene får vi granskog med småbregne- og lågurtpreg (A5/B1), men disse vegetasjonstypene er bare fragmentarisk utviklet.

Særlig i den nordlige og høyereliggende delen av nasjonalparken er det en del myr av fattig/ombrotrof til intermediær type. Langs bekker og åer er det fragmenter av rikmyrvegetasjon.

Over skoggrensa dominerer fattige rabbe- og heisamfunn. De viktigste er dvergbjørk-fjellkreklingrabb, reinlavtype (R2b) i de høyestliggende områdene, og alpin røsslynghei (S1) nærmest over skoggrensa.

Selv om vegetasjonstypene stort sett er artsfattige, så ligger antallet høyere planter på omkring 240 arter om en ikke regnet med "småarter" og hybrider. Rikere drag i granskog og myr, og det relativt høye antallet arter i kulturbetinget engvegetasjon bidrar vesentlig til antallet. Til sammenligning kan nevnes at i Femundsmarka nasjonalpark er det funnet 308 arter (Elven 1973), men Femundsmarka nasjonalpark er ca. 20 ganger større!

I naturlig vegetasjon i Gutulia nasjonalpark er det med sikkerhet funnet 17 arter som ikke er registrert i Femundsmarka. Hvis en inkluderer arter knyttet til kulturbetinget vegetasjon og arter som er angitt fra tidligere undersøkelser blir antallet omkring 25.

Ikke uventet er det østlige og det nordlige/alpine plantegeografiske elementet sterkest representert.

Av arter som er funnet i Gutulia, og som er uvanlige på disse trakter kan nevnes småpiggknopp, vassrørkvein, nubbestarr, krypsiv, huldreblom, sandskrinneblom, småvasssoleie og steinnype.

De spesielle og sjeldne artene og vegetasjonstypene er allikevel ikke så godt representert i Gutulia, men vi finner her en forholdsvis stor variasjon i vegetasjonstyper i et lite område, noe som ikke er så vanlig i Femundstraktene. Denne variasjonen, sammen med et forholdsvis høyt antall arter og det tidligere så omtalte urskogspreget som vi finner i størstedelen av skogen i nasjonalparken bekrefter verdien av området og behovet for å sikre området for framtida.

I forbindelse med planene om å utvide nasjonalparken er to mindre områder undersøkt i tillegg (fig. 7). Spesielt delområde 2 er noe preget av hogst, og gir lite i tillegg til de vegetasjonstypene som allerede er godt representert i Nasjonalparken. Den øverste delen av delområde 2 er allikevel av interesse, da denne delen omfatter de høyestliggende delene av et større myrdrag som går gjennom delområde 1 og videre et par kilometer inn i nasjonalparken. Ut fra vegetasjonsøkologiske kriterier vil det være av interesse å verne dette myrdraget i sin helhet.

I delområde 1 er også strekningen langs Gutua fra Stormikkølbekken til Gutulisjøen av interesse, da vi får inn flere rikere myrer og et bestand av en vegetasjonstype som bare er fragmentarisk utviklet i den nåværende nasjonalparken: gråor-vierskog/kratt, gråor-istervier-type (E3a).

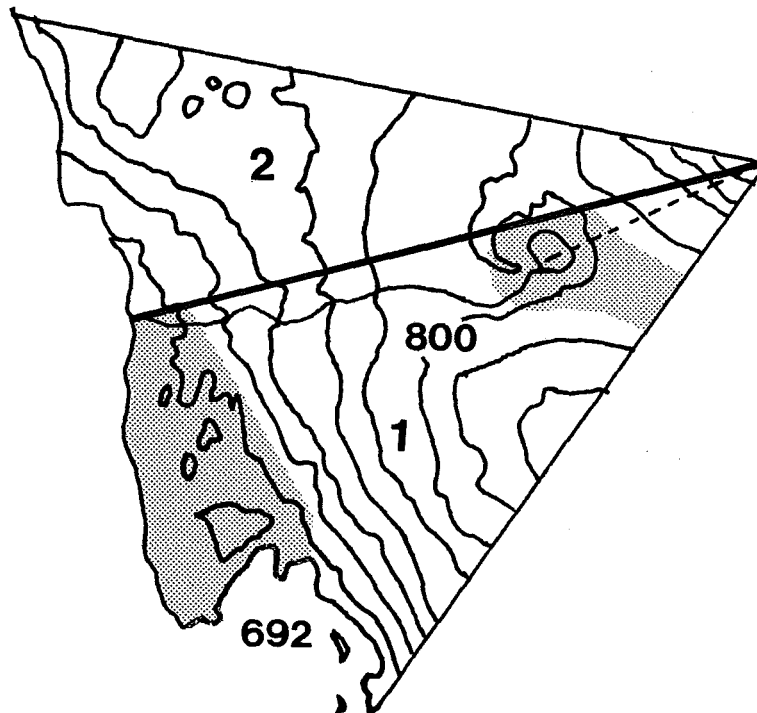
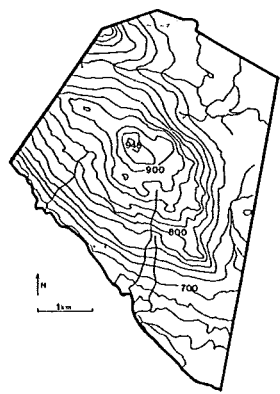
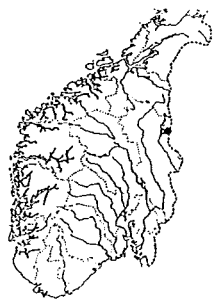
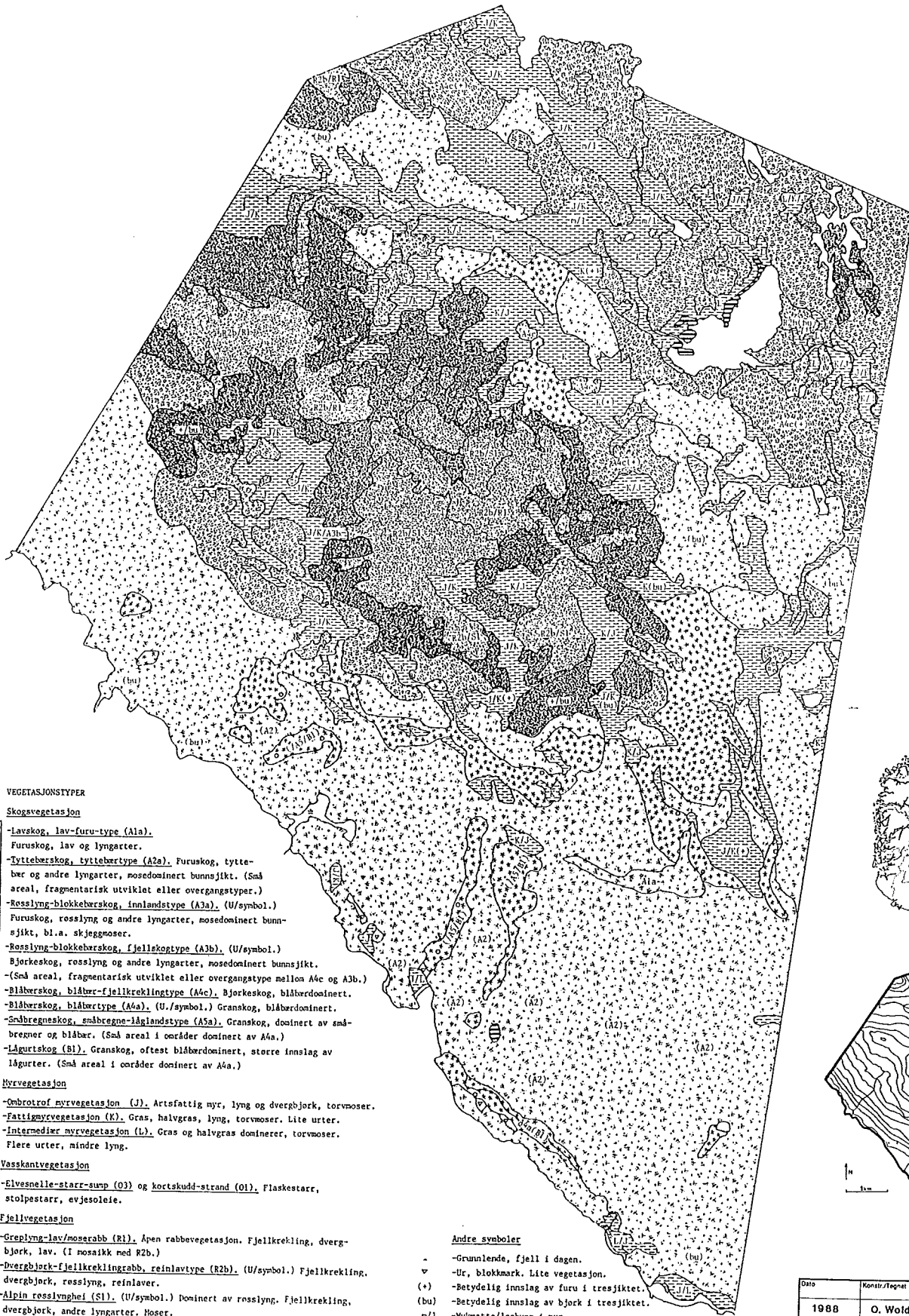

Fig. 7. Områder som det vil være av spesiell interesse å sikre i forbindelse med en utvidelse av nasjonalparken. Grensealternativ er inntegnet.

9. LITTERATUR

- Aas, Ø. 1989. Skoglige forhold i Gutulia nasjonalpark og i utvidelsesalternativene. Fylkesmannen i Hedmark. Miljøvern-avd. Rapp. 23:1-41.
- Arnell, S. 1956. Illustrated moss flora of Fennoscandia. I. Hepatcae. Lund. 308 s.
- Bendiksen, E. & R. Halvorsen 1981. Botaniske inventeringer i Lifjellområdet. Kontaktutvalget Vassdragsregul. Univ. Oslo Rapp. 28:1-94.
- Borgos, G., R. Elven m.fl. 1972. Femundsmarka Gutulia. Norges nasjonalparker 4. Oslo. 115 s.
- Bruun, I. 1967. The air temperature in Norway 1931-60. Climatological summaries for Norway. Oslo. 270 s.
- Elven, R. 1973. Noen plantefunn fra Femundsmarka, en plantegeografisk vurdering. Blyttia 31:229-248.
- Evensen, R. 1987. Gutulisetra - et kulturlandskap i fredet urskog. I: Aasheim, S. P. (red.). Fjell & vidde. Femundsmarka og omkringliggende fjellstrøk. Den Norske Turistforenings årbok 1987:137-141.
- Fremstad, E. (red.) 1984. Enheter for vegetasjonskartlegging i Norge. Univ. Trondheim, Museet, Bot. avd. (upubl.) 130 s.
- Fremstad, E. & R. Elven 1987. Enheter for vegetasjonskartlegging i Norge. Økoforsk Utred. 1987, 1.
- Frisvoll, A. A., A. Elvebakk, K. I. Flatberg, R. Halvorsen & A. Skogen. 1984. Norske navn på moser. Polarflokken 8:1-59.
- Godal, J. 1964. Gutulia naturpark. Hovedoppg. i naturvern. Skogbruksavd. NLH Ås. (upubl.) 114 s. + vedlegg.
- Hulten, E. 1971. Atlas over vaxternas utbredning i Norden. Fanerogamer och ormbunksvaxter. 2. helt omarbetade upplagen. Stocholm. 531 s.
- Kielland-Lund, J. 1972. Gutulia nasjonalpark. I: Borgos, Elven m.fl. 1972:72-80.
- Krog, H., H. Østhagen & T. Tønsberg. 1980. Lavflora. Norske busk- og bladlav. Oslo. 312 s.
- Laaksonen, K. 1976. The dependence of mean air temperatures upon latitude and altitude in Fennoscandia (1921-1950). Ann. acad. scient. Fenn. Ser. A 3, 119:1-119.
- Lid, J. 1985. Norsk, svensk, finsk flora. Oslo 837 s.

- Marker, E. 1974. Kriterier for botanisk verneverdi. Blyttia 32: 33-37.
- Martonne, E. de; 1926. Une nouvelle fonction climatologique: l'indice d'aridité. Meteorologie 2:449-458.
- Nedbørnormaler 1985. Det Norske Meteorolog. Inst. Oslo. (unpubl.) 14 s.
- Nyholm, E. 1954-1969. Illustrated moss flora of Fennoscandia. II Musci. Lund. 799 s.
- Nystuen, J. P. & D. Trømborg 1972. Berggrunn, løsavsetninger og landskapsformer. I: Borgos, Elven m.fl. 1972:14-25.
- Ryvarden, L. 1987. Ulvelav. I: Aasheim, S. P. (red.). Fjell & vidde. Femundsmarka og omkringliggende fjellstrøk. Den Norske Turistforenings årbok 1987:112.
- Thukanen, S. 1980. Climatic parameters and indices in plant geography. Acta phytogeogr. suec. 67:1-110.
- Økland, R. H. & E. Bendiksen 1985. The vegetation of the forest-alpine transition in the Grunningsdalen area, Telemark, S. Norway. Sommerfeltia 2:1-224.

VEGETASJONSTYPER

Skogsvegetasjon

- (A1a) -Lavskog, lav-furu-type (A1a).
- (A2) Furuskog, lav og lyngarter.
- (A2a) -Tyttebærskog, tyttebærttype (A2a). Furuskog, tyttebær og andre lyngarter, mosedominert bunnsjikt. (Små areal, fragmentarisk utviklet eller overgangstyper.)
- (A3a) -Rosslyng-blokkbærskog, innlandstype (A3a). (U/symbol.) Furuskog, rosslyng og andre lyngarter, mosedominert bunnsjikt, bl.a. skjeggmoser.
- (A3b) -Rosslyng-blokkbærskog, fjelleksttype (A3b). (U/symbol.) Bjørkeskog, rosslyng og andre lyngarter, mosedominert bunnsjikt. (Små areal, fragmentarisk utviklet eller overgangstypen mellom A4c og A3b.)
- (A4c) -Blåbærskog, blåbær-fjellkreklingtype (A4c). Bjørkeskog, blåbærdominert.
- (A4a) -Blåbærskog, blåbærttype (A4a). (U/symbol.) Gransskog, blåbærdominert.
- (A5a) -Sambregneskog, sambregne-låglandstype (A5a). Gransskog, dominert av småbregner og blåbær. (Små areal i områder dominert av A4a.)
- (B1) -Lågurtskog (B1). Gransskog, oftest blåbærdominert, større innslag av lågurter. (Små areal i områder dominert av A4a.)

Myrvegetasjon

- (J) -Ombrotrof myrvegetasjon (J). Artsfattig myr, lyng og dvergbjørk, torvmoser.
- (K) -Fattigmyrvegetasjon (K). Gras, halvgras, lyng, torvmoser. Lite urter.
- (L) -Intermediær myrvegetasjon (L). Gras og halvgras dominerer, torvmoser. Flere urter, mindre lyng.

Vasskantvegetasjon

- (O3) -Elvesnelle-starr-svamp (O3) og kortskudd-strand (O1). Flaskestarr, stolpestarr, evjesoleie.

Fjellvegetasjon

- (R1) -Grepelyng-lav/moserabb (R1). Åpen rabbevegetasjon. Fjellkrekling, dvergbjørk, lav. (I mosaikk med R2b.)
- (R2b) -Dvergbjørk-fjellkreklingrabbe, reinlavtype (R2b). (U/symbol.) Fjellkrekling, dvergbjørk, rosslyng, reinlaver.
- (S1) -Alpin ressilvnghei (S1). (U/symbol.) Dominert av rosslyng, Fjellkrekling, dvergbjørk, andre lyngarter, Moser.
- (S2a) -Dvergbjørk/vier-hei, fottig type (S2a). Einer, dvergbjørk, rosslyng.
- (T1a) -Grassnoleie, finnskjege-type (T1a). Finnskjege og andre gras dominerer. Lokalt innslag av flere urter.

Andre symboler

- Grunnende, fjell i dagen.
- Ur, blokkmark. Lite vegetasjon.
- (+) -Betydelig innslag av furu i tresjiktet.
- (bu) -Betydelig innslag av bjørk i tresjiktet.
- m/l -Myknette/losbunn i myr.
- w -Eng, beitemark.
- / -Vegetasjonstyper i mosaikk er skilt med skråstrek. Dominerende vegetasjonstype settes først.

Dato	Komité/tegnst	Målestokk
1988	O. Wold	1:15000

Vegetasjonskart
GUTULIA NASJONALPARK